DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 24sten JULY, 1830. N. 29

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

VOOR DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Vlugtige beschouwing van den toestand der zaken in Columbia.

Een ieder vraagt met belangstelling wanneer de rust en eensgezindheid eens weder in Columbia zullen hersteld en verzekerd worden, en of de Columbianen nimmer ophouden zullen van dat gezegend deel des aardbols dat hun ten deel gevallen is door burger twisten en verdeeldheden te verontrusten; en voorwaar moet elk mensch, die eenigzins bekend is met de aangelegenheden en de natuurschatten van dat uitgestrekte gedeelte van het Zuid Amerikaansche continent, en die voor een oogenblik nadenken wil van hoe veel belang de rust en welvaart der gezamenlyke nieuwe Zuid Amerikaansche gemeenebesten voor de geheele handeldryvende wereld zyn moeten, met verlangen het oogenblik te gemoet zien waarop de woelzieke kinderen dier vruchtbare gewesten de kalmte in hunne thans onstuimige gemoederen zullen laten terugkeeren. Ons bestek gedoogt ons niet op den tegenwoordigen staat van alle die jonge Republieken te toeven, en onze vlugtige gedachten en bespiegeling over dezelve en hare ongunstige staatsomstandigheden te ontwikkelen; genoeg zy het dus, om eene daadzaak te beweren, die aan de meeste oplettende menschen zal bekend zyn, dat namelyk de onlusten en verwarringen van alle die nieuwe staten hoofdzakelyk hunne oorsprongen uit één en dezelfde punten ontleend hebben. De bronnen waaruit zoo vele onheilen gevloeid zyn en waaruit zy by aanhoudendheid stroomen, en die staten ondermynen, kunnen aldus aangestipt worden: *militairen en geestelyken invloed en kuiperyen, [illegible] de baatzucht, en de onkunde waarin die volken blyven verkeeren*; voor het overige vergenoegen wy ons met Columbia als het voorwerp te kiezen, waarop wy onze aandacht voor eene korte poos vestigen en over welks gebeurtenissen en toestand wy beknoptelyk handelen zullen.— De nabyheid van dat continentale gedeelte met het eiland Curaçao, de gewigtige handelbetrekkingen welke in vroegere jaren tusschen dezelven bestonden, de zekerheid welke bestaat dat de welvaart en bloei van den koophandel en der scheepvaart van dat eiland met de rust en eensgezindheid van Columbia in verband staan, dat de eersten van de laatsten hunne oorsprongen ontleenen moeten, de betrekkingen welke ons gouvernement met dat van Columbia aangeknoopt heeft, vooral nu onlangs door het sluiten van een voor beide gouvernementen voordeelig handels traktaat, dit alles te zamen genomen, maken Columbia een aller belangrykst punt, waarop de inwoners van Curaçao hunne blikken vestigen moeten, en belang stellen op de staats gebeurtenissen en aanhoudende verwarringen welke voor dat land zoo noodlottig zyn, en die deszelfs talryke hulpbronnen zoo jammerlyk doen opdroogen.

Het jaar 1830 heeft voor Columbia voorwaar groote en zeer gewigtige veranderingen en gebeurtenissen doen geboren worden; dan, of er uit alle die voorvallen en nieuwe instellingen het ware geluk des volks zal gevonden worden, moet nog in grooten twyfel getrokken worden, en wel om redenen die wy hier opgeven zullen. Reeds lang hoorde men door de geheele Republiek het zachte gemompel dat de generaal Bolivar met zyne eer- en heerschzuchtige oogmerken en ontwerpen het gemeenebest in het verderf dompelde; en voorzeker kan men niet ontkennen dat de verkeerde en drukkende inrigtingen en plannen van dien grooten man den staat aan het hart knaagden en het welzyn des volks ondermynden; men kan niet ontkennen dat den voorrang welke Bolivar aan de krygslieden boven de burgers gaf, de onderscheiding waarmede hy zyne talryke veldheeren behandelde, de oogluiking welke hy ten aanzien van hunne feilen en gebreken, en zoo vaak van eenige hunner schandelykste en de maatschappy onteerende daden in acht nam, eeniglyk ten einde zich van hunne medewerking verzekerd te houden en daardoor zyne magt vaste steunpilaren te geven, aan den staat de gevoeligste slagen hebben toegebragt en dat dezelven zeer noodlottig waren; dan men vrage nu, nu dat Bolivar het roer van den staat niet langer in handen heeft, nu dat hy, die voor twintig jaren het bevel over de Columbianen gevoerd en hun wetten voorgeschreven heeft, het Columbiaansche grondgebied verlaten en zich naar vreemde gewesten begeven heeft, of al de bloedende wonden der Republiek te heelen zyn en of de invloed, magt en kuiperyen der militairen en andere hoofdambtenaren even als door eenen tooverslag verdwynen zullen? Zal de baatzucht van 'slands ambtenaren, waardoor de inkomsten van den staat zoo jammerlyk tot dus verre gesnoeid zyn geworden, plotseling door edeler grondbeginselen vervangen worden? Men moet zulks immers onder de grootste onwaarschynlykheden plaatsen?— Het is dus met deelneming dat men zeggen moet, dat de zon van welvaart voor Columbia nog zeer ver van de ooster kim is.

De afscheiding van Venezuela van het andere gedeelte der Republiek is eene gebeurtenis die men reeds voor jaren lang te gemoet gezien heeft. De ingewortelde afkeer welke tusschen de Venezuelanen en de Grenadianen bestaat, straalt in alle hunne handelwyzen en verrigtingen door. De inwoners van Caracas vooral, waaronder men zekerlyk de verlichtste mannen der Republiek tellen moet, hebben nimmer het denkbeeld kunnen dulden dat Bogota de hoofdstad der Republiek en den zetel des gouvernements zyn zoude; dit was een kostje dat door hunne magen niet verteerd konde worden; zy beschouwen hunne geboorte stad als de wieg en bakermat der Columbiaansche onafhankelykheid, en zoo zy hunne gemoederen openbaren wilden, zou men weldra zien dat er een' zekeren trots in dezelven huisvest, men zou gewaar worden dat zy zich zelven eene soort van verhevenheid boven alle andere Columbianen toekennen willen; het is dus niet te verwonderen dat zy steeds naar eene onafhankelykheid van Bogota gehaakt en zich het oogenblik ten nutte gemaakt hebben om dezelve te bewerkstelligen. In 1826 dacht men dat de afscheiding van Venezuela zoude plaats hebben, doch de tyd daartoe was nog niet genaderd en de gebeurtenissen van dien tyd waren niets anders dan kluchtspelen tusschen Bolivar en Paez; de eerste had de laatste [illegible] trouwheid te kunnen verzekerd houden, toen hy Paez tot civile en militaire opperhoofd van Venezuela benoemde en hem den eere degen welke Peru aan hem, als deszelfs bevryder, geschonken had, onder het uiten van eenige der ydelheid van Paez vleyende phrasen, omgordde, dacht Bolivar toen niet dat Paez drie jaren later het masker wegwerpen zoude, of liever het van zyn aangezigt laten wegrukken. De afscheiding was het geliefkoosde doel der Venezuelanen, en hetgeen in 1826 niet tot stand konde gebragt worden, hebben zy in het laatst van 1829 weten te bewerkstelligen. Maar men denke echter niet dat die afscheiding geheel en al het gevolg geweest is van eenen eenparigen volks wensch, men gelove niet dat de verklaring tegen Bolivar en de omverwerping van zyne magt geheel zuiver geweest zyn van kuiperyen en eer- en baatzuchtige oogmerken, zoo als men tracht der onpartydige wereld in het geloof te prenten, dit zoude eene der zeldzaamste uitzonderingen in den loop der menschelyke verrigtingen en vooral eene wonderbare zeldzaamheid zyn in de staats gebeurtenissen van Columbia, alwaar die feilen en zwakheden van het menschelyk hart te huis behooren; immers ziet men nu reeds, terwyl Venezuela zich nog niet eens geconstitueerd heeft, terwyl deszelfs afscheiding als nog in de geboorte is, dat de militairen met Argus oogen waken en alles aanwenden om geen gryntje van hunnen invloed te verliezen; en waarlyk, hoe grievend het ook zyn mag, kan men evenwel niet ontkennen dat er weinig goeds te wachten zyn kan, wanneer men ziet dat krygslieden, die, wel is waar door hunne belangryke diensten aan het vaderland alle eer en roem verdienen, doch die in alle welgevormde en geregelde gouvernementen, waar de burger vryheid, regten en wetten bestaan, aan de burgerlyke overheid moeten onderworpen zyn en het hoofd der regering, hoedanig hetzelve ook zyn mag, gehoorzamen, eerbiedigen en beschermen moeten, in Columbia de eerste en voornaamste rollen op het tooneel van den staat spelen willen, aanhoudende factien bewerken, tweedragt in het land doen ontstaan en met veronachtzaming van alle anderen steeds het militaire belang by alle gelegenheden op den voorgrond brengen.

Het afgeloopen Congres van Bogota heeft de afscheiding van Venezuela door geene vyandelykheden willen tegen gaan, niettegenstaande dat eenige van deszelfs leden, die het *absolutismus* toegedaan zyn, alles aangewend hebben om Venezuela met geweld te dwingen. Er waren in het gemelde Congres eenige leden die eer aan hun land gedaan hebben, zoo wel door hunne vastheid van karakters als door de wyze waarmede zy de regten hunner landgenooten met heldenmoed en openlyk, in midden der strikken en zamenweefsels die gelegd waren om hun te verwarren, verdedigd en gehandhaafd hebben. In weerwil van de menigvuldige fyn gesponne ontwerpen om eenen tegen den wil des volks strydende regeringsvorm in Columbia te voeren, heeft het Congres gelukt eene vrye en liberale regering daartestellen; en de plannen van overheersching verdwenen voor de oogen der naar rang en verheffing zuchtende Columbianen even gelyk het paleis van Aladdin in de Arabische vertelling. Vrage men echter aan wien Columbia de door het Congres van Bogota gevormde Constitutie en de volks regering te danken heeft, dan moet men, om aan de waarheid hulde doen, met openhartigheid zeggen, aan Venezuela, want het is eene zeer wel bekende en ontegensprekelyke waarheid, dat zonder de maatregelen door Venezuela in acht genomen, en zonder deszelfs afscheiding, er zeer zeker in Columbia het despotismus zoude ingevoerd, of liever voor altoos bevestigd geworden zyn. Het Congres van Venezuela telt ook onder deszelfs leden zeer verlichte, vaderlandlievende en edeldenkende mannen, en men zou, na de wyze instellingen en liberale maatregelen, welke het Bogotaansche Congres ingevoerd en voortgebragt heeft, kunnen hopen dat het Venezuelaansche Congres zoete vruchten voortbrengen zal; dan, die hoop wankelt weldra wanneer men een oplettend oog op den geheelen zamenhang der zaken, op de wispelturigheid des volks, de militaire invloed en de geestelyke vooroordeelen en zamenspanningen vestigt. Het Congres van Bogota heeft Venezuela de door deszelfs gevormde constitutie aangeboden om dezelve aantenemen en zich weder met het ander gedeelte der Republiek te vereenigen, of om in een tegenovergesteld geval van weigering in eene groote confederatie met Nieuw Granada te treden ten einde over de verdeeling van drie groote staten, Venezuela, Nieuw Granada en Quito te beraadslagen. Wie zou na zoo vele zachte en bevredigende maatregelen niet alles ten beste hopen; Bolivar, wiens eens verworven roem, door de diensten aan zyn vaderland bewezen, in weerwil zyner daarna gesmeede ontwerpen, wat ook dezelven mogen geweest zyn, steeds als eene ster van de eerste grootte aan den staatkundigen hemel glinsteren zal, is door eenen anderen President, die geen militair is, opgevolgd. Bolivar werd door zoo vele zyner, misschien te overdrevene landgenooten als den bewerker van Columbia's onheil beschouwd; welaan dan, dat voorwerp van vrees en achterdocht heeft zich van het land zyner geboorte verwyderd; het is waar er bleef hem geen ander midden weg overig; dan, hoe het ook zy, men behoeft zyne tegenwoordigheid niet meer te duchten, en nogthans, ofschoon men de zaken in dit land de schoonste kleuren geven wil, moeten wy echter de treurige woorden herhalen: *Columbia's heil zal nog voor langen tyd in de toekomst omhuld blyven.*

Een land gelyk Columbia, dat in deszelfs boezem al de bronnen van welvaart en voorspoed omsloten houdt; een land dat uit de milde handen der natuur de schoonste en kostbaarste gaven en zegeningen ontvangen heeft en welks natuurlyke eigenschappen deszelfs kinderen tot kalmte, vrede en eensgezindheid schynen aantemoedigen, heeft gedurende de laatste twintig jaren onder eene aanhoudende reeks van ellende en bloedige tooneelen moeten zuchten. De Spaansche heerschappy is, wel is waar voor altoos in hetzelve vernietigd, doch die zoogenaamde *vryheid* en *onafhankelykheid* hebben als nog geene rozen te voorschyn gebragt. Van het jaar 1823 tot 1826 toe waren er schoone en veelbeloovende vooruitzigten en men dacht dat de tyd niet meer ver was waarop Columbia de vruchten eener duur gekochte onafhankelykheid plukken zoude. Het land was schynbaar rustig, dan, de allerverwoestende elementen bereidden zich om met verschrikkelyke woede op Columbia los te breken. Terwyl alles in schyn rustig voortging, waren er verborgene adders die den staat met hunne zwadders vergiftigden. Bolivar, die zyn land uit de klaauwen der dwinglandy ontweldigd had, bereidde eerst met zyne Boliviaansche constitutie, en het plan om dezelve als de grondwet van Columbia intevoeren, en daarna met monarchale ontwerpen, noodlottige gebeurtenissen voor Columbia. Gedurende zyne afwezigheid en toen hy zich in Peru bevond, werden 'slands middelen door de schandelykste baatzucht van hen die 'slands administratien in handen hadden, uitgeput. Bolivar uit Peru teruggekeerd, bevredigde, zoo het scheen, Paez en de misnoegden van Venezuela, doch het was eene kalmte die weldra door eenen nog verschrikkelyker storm zoude opgevolgd worden. Bolivar de ellendige toestand van 'slands revenuen willende verbeteren, doch een beter krygs dan staatsman zynde, wist zich geenszins van die doeltreffende maatregelen te bedienen waarmede zoo vele ervarene staatsmannen hun vaderland in hagchelyke omstandigheden van rampspoed tot welvaart gebragt hebben. Het ontbrak hem ook aan be-

kwame leidsmannen die met hem het roer van den staat, in het midden van zoo vele staatskundige stormen en onweder met gespierde handen en beleid omvatten en vast klemmen konden. Hy nam de allergestrengste maatregelen te baat; gaf wetten en dekreten uit, die de reeds ter neder gebukte koophandel en volksvlyt als het ware vernietigden. De uitoefening en administratie van zoodanige willekeurige en drukkende wetten in handen van naar geld en goed dorstende ondergeschikte ambtenaren, waren de geessels onder welker slagen niet alleen de Columbianen maar ook vele vreemdelingen gezucht hebben. Aldus werden welvaart, voorspoed en het geluk van land en volk allengskens uit Columbia verbannen.

Dat er nog veel tyd vereischen zal vóór dat het staatkundig en civile aanzien van Columbia en dat van alle andere nieuwe Zuid Amerikaansche staten een bedaard en vreedzaam voorkomen opleveren zal, kan men voor geen oogenblik in twyfel trekken. Zoo lang die krygsmannen en andere individuen bestaan, die in de groote omwenteling tegen de spaansche kroon, hetzy door hunne krygsdiensten, het zy door hun vermogen of invloed belangryke rollen gespeeld en geschitterd hebben, zal er onrustige tooneelen in het land te duchten zyn. De krygsmannen beschouwen zich zelven als de bewerkers der onafhankelykheid en zien het land dus als hun eigendom aan; zy willen dus dat land beheerschen, ter welks bevryding zy den dood op honderden van slagvelden in het midden van duizende gevaren getrotseerd en hun bloed gestort hebben. De veldheeren die zich gedurende de revolutie onderscheiden hebben, willen in alles den voorrang hebben; geen wil voor den ander bukken; elk een gelooft meer aanspraak op rang, aanzien, vergelding en onderscheiding te hebben, dan zyne andere wapenbroeders, en zulks niet verkrygende, willen zy zelven zich meesters van die voordeelen maken; zy gelooven het regt te bezitten om zich zelven, even als de meeste civiele ambtenaren van Columbia ten kosten van den staat te bevoordeelen en te verryken. Andere individuen die deel in de omwenteling gehad hebben beschouwen de zaak mede uit datzelfde oogpunt— "*Immers*" zeggen zy "*hebben wy ons vermogen opgeofferd, wy hebben in kerkers en kluisters gezucht, wy hebben ons land moeten verlaten en in vreemde gewesten rond gedoold, wy hebben armoed en ellende geleden om de onafhankelykheid van ons vaderland te bewerken en te verzekeren, wy hebben ons doel bereikt en waarom zouden wy thans, na dat wy de vryheid behaald hebben, nu dat vreemde gouvernementen ons als een onafhankelyk volk erkennen, voor deze of gene moeten bukken; wy hebben aanspraak op de erkentelykheid en dankbaarheid van onze landgenooten, wy zyn allen gelyk, wy hebben allen hetzelfde regt, wy zyn vry en zullen van die vryheid genieten.*" Doch terwyl zy zich zelven met alle deze schoonschynende woorden heesch schreeuwen, verliezen zy het waar geluk des lands uit het oog en berokken elkanders verderf.

De natuurlyke ligging en aangelegenheden des lands zyn ook van dien aard om elk ondernemenden en woelzieken krygsman aan te moedigen om op zyn beurt vyandelyke houding tegen den staat aantenemen en revolutionaire rollen te spelen. Er zyn in Columbia zoo vele punten, hoogten en doortogten alwaar eene hand vol gewapende mannen zich tegen een magtig leger staande houden kunnen, het land benarren, de gemeenschap van het eene deel der Republiek met het andere afsnyden en zich zelven onoverwinnelyk maken. Men herinnere zich voor hoe langen tyd de beruchte *Cisneros*, met zyne landloopers, in Venezuela, voor den Spaanschen vorst, de onafhankelyken met eenen *guerrilla* oorlog verontrust heeft. En nog in het afgeloopen jaar schreef de kolonel Obando, op de hoogte van Matabojoi en in den doortogt van Juanumba met eene geringe hoeveelheid gewapende mannen, wetten voor aan Bolivar met zyn talryk leger, dat bestemd was om Peru te beoorlogen, doch dat door Obando opgehouden werd. De toegang was voor Bolivar volkomen afgesneden en er bleef hem geen ander midden weg overig dan toetegeven aan de eischen en voorwaarden welke door Obando begeerd werden, vóór dat deze de wapenen nederleggen wilde.— Het dekreet door den generaal Bolivar op den 2den Maart 1829 te Mayo uitgegeven, ten gevolg der met Obando getroffene overeenkomst, bevat 14 artikelen van concessien, die Bolivar, noch eenig ander hoofd, van welke regering het ook zyn moge, aan een ondergeschikte op zyne eischen toestaan zoude, dan alleen in de allerdringendste omstandigheden. Het was, zoo men verzekert, Obando die Bolivar tot het byeenroepen des nationalen Congres van Bogota genoodzaakt heeft. Een land dus dat steeds aan de luimen van woelzieke en ondernemende krygsmannen blootgesteld is, zal ten prooi blyven van de slagen welke dergelyke schadelyke ondernemingen onvermydelyk naar zich slepen moeten, zoo lang er in hetzelve mannen gevonden worden, die in den oorlog geboren, in omwentelingen opgebragt zyn en die geen ander doel en wenschen hebben dan in den kryg te schitteren en zich daarmede roem en schatten te verzekeren.

Naar ons inzien kan men dus op geene bestendige rust en eensgezindheid in Columbia en de andere Zuid Amerikaansche staten hopen, dan wanneer die mannen die, zoo als wy reeds aangetoond hebben, zich zelven als meesters van hun land beschouwen, zullen opgehouden hebben te bestaan; wanneer de oude en in de omwentelingen deel gehad hebbende krygsmannen en particulieren zullen vervangen zyn door anderen, die geene krygszuchtige oogmerken hebben, die onder het onafhankelyk gouvernement geboren en tot hunnen mannelyken staat gekomen zyn, die de ware bron waaruit de rampen en onheilen van hun vaderland vloeijen hebben leeren kennen, en die zich de voorbeelden van andere volken ten nutte maken zullen. De dagelyksche en toenemende verkeering met vreemdelingen en verlichte mannen, den weg die thans voor hen open staat, tot beschaving en bevordering van kennis en wetenschappen, ter verbetering hunner zeden en gewoonten en ter overwinning van oude en door den invloed van geestelyken voortgebragte vooroordeelen en bygeloof, zullen en moeten voor de Columbianen, die, in het midden der groote vooroordeelen en onkunde, waaronder een groot gedeelte van hen gezucht hebben, eene sterke begeerte tot verbetering hunner zeden en eene pryzenswaardige geneigdheid ter bevordering van alles wat nuttig is, aan den dag gelegd hebben, gelukkige gevolgen hebben, hen op de naamlyst van gelukkige en vredelievende burgers plaatsen, hen eene edele en weldadige regering verzekeren en hen tot den rang der meest geachte en beschaafde volken verheffen. Dat wy dus hopen onze naburen de Columbianen eenmaal gelukkig te zien; dat het oogenblik ter verkryging van alle aardsche genoegens en tevredenheid niet langer voor hen weg blyven moge, en onze vorige wenschen zulks vervuld zyn.

Columbia, den 22sten Juny 1830.

Publieke Inschrijving.

ONDER nadere goedkeuring van den HoogEd. Gestr. Heer Directeur ad-interim dezer Kolonie, &c.&c.&c. zal de Boekhouder Controlleur aan den minst inschryvenden verleenen de leverancie van VYF EN DERTIG HONDERD Ellen WITTE KOLETTEN meer of min, ten behoeve der Lands Slaven op het Eiland Bonaire en alhier.

Die daartoe genegen zyn kunnen de biljetten van inschryving met de monsters tot Woensdag den 28sten dezer tot twaalf ure ten Kantore der Controle van Financien inzenden.

J. PH. BOSCH.

Den 22sten July 1830.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 23sten July 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 2den July 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand July zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger dan 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

Publieke Inschrijving.

Ten dienste der Fortificatie werken te Curaçao.

INGEVOLGE autorisatie van den Hoog Edele Gestr Heer Directeur van Curaçao en onderhoorige Eilanden, &c. &c. &c.

Zal de Eerste Luitenant Ingenieur, Kommandant der Genie alhier, aan den minst inschryvende verleenen, de leverancie van EEN DUIZEND strekkende Nederlandsche Ellen ZWAAR ZEILDOEK, welke minst inschryver voor het vervolg van het nog meer benoodigde, de levering zal blyven behouden, ingeval de Hoog gemelde Heer Directeur zulks zal goedvinden.

By ieder inschryvings billet zal moeten zyn gevoegd een monster, waarvan het merk in het inschryvings billet zal moeten zyn vermeld, en de aannemer zal de leverancie op de eerste aanvraag van den Kommandant der Genie in zyn geheel moeten opleveren.

De betaling zal geschieden in Wissels op het Ministerie van Marine en Kolonien, of aan geld naar verkiezing van het Gouvernement.

De Billetten van inschryving moeten uiterlyk op Woensdag den 28sten dezer des voormiddags te 12 ure aan het Bureau der Genie ingeleverd worden, alwaar nadere informatie, en daarna het antwoord zal te bekomen zyn.

De 1ste Luit. Ingenieur voornoemd,
F. B. VAN DUYN,

Den 20sten July 1830.

Oproeping van Crediteuren.

DE ondergeteekenden als speciale Gemagtigden van den Heer ABM. TWEEBOOM, roepen by deze op, al de genen die vermeenen eenige vorderingen te hebben tegen denzelve, om op Woensdag den 28sten dezer des middags te 12 ure op het City Hotel te verschynen, ten einde den staat zyner zaken open te leggen en over de verdere te nemen maatregelen te raadplegen.

Voorts worden de Debiteuren van gemelden Heer Tweeboom aangemaand om vóór of uiterlyk het einde der aanstaande maand hunne rekeningen aan de ondergeteekenden te komen voldoen, ter voorkoming van geregtelyke invordering.

ABM. DE MEZA.
ABM. DE VEER Jr.

Den 23sten July 1830.

Curaçao den 19den July 1830.

HEDEN avond overleed tot myne innige droefheid myn teder geliefde Echtgenoot F. H. L. OTTERBEIN, 2de Luitenant der Artillerie alhier, in den ouderdom van 33 Jaren.

F. E. VAN SCHNAFSKIE,
Wed. F. H. L. OTTERBEIN.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JULY.

19. golet Dolores, Monaga,		Coro
21. —— Aimable Lucia, Marcoñier,		St. Thomas
—— Boton de Rosa, Silva,		Porto Rico
22. —— Centella, De la Cruz,		dito
23. —— Aurora, De Haseth,		St. Thomas
—— Geertruida, Dammers,		Bonaire

UITGEKLAARD—JULY.

20. golet Anna, Blan,
22. bark Victoria, De Bois,
23. brik Generaal Borgella, Fontilius,

Z. M. [illegible] *Kanter*, gekommandeerd door den [illegible] luitenant *Van der Straaten*, is gisteren [illegible] binnen deze haven van La Guayra [illegible] gezeild.

Z. M. Transport Schip de Zee Meeuw, gekommandeerd door den Luitenant der 1ste klasse J. Beekhout Molenaar, is gisteren van Suriname alhier aangekomen, hebbende aan boord den Weledelen Gestrengen Heer Mr. Philippus de Kanter, benoemd tot President van het Hof van Civile en Criminele Justitie in deze kolonie, benevens ZEd. Echtgenoote. De Zee Meeuw is den 27sten April uit het Moederland vertrokken en heeft een [illegible] te Suriname gelegen.

Met de Nederlandsche schooner *Gran Maria* zyn en berigten alhier ontvangen, waaruit blykt dat Z. M. korvet *Pallas* gekommandeerd door den kapitein luitenant *Van de Velde*, in de maand Juny, op de [illegible] deze haven onder de kust van Cuba [illegible] gedeelte van de fokke mast en de [illegible] verloren en een noodtuig opgezet heeft. De gemelde schooner Gran Maria, welke van deze haven onder konvooi van de Pallas naar Trinidad de Cuba is vertrokken, heeft op den 17den dezer, ter hoogte van Artabela, het konvooi met toestemming verlaten en de Pallas is alle oogenblikken alhier te verwachten.

Ingevolge officiele berigten by het Hoofd Bestuur dezer kolonie ingekomen en aan ons medegedeeld tot het geven van publiciteit daaraan in dit ons Weekblad, is de gemeenschap tusschen Maracaybo en Bogota, benevens andere deelen van Nieuw Granada open, ter verzending van koopwaren, waarmede te Maracaybo op nieuw aanvang is gemaakt.

Op Donderdag hebben wy drie St. Thomas Couranten ontvangen, van den 7den, 10den en [illegible] dezer behelzende de laatste dezelve Grootbritsche berigten tot den 3den Juny. Wy zullen onze lezers de belangrykste nieuwsartikelen uit dezelven mededeelen.

De Koning van Engeland was op de laatste dagteekening nog in het leven, doch zonder hoop op herstel; de belemmering in het adembalen had op nieuw begonnen, zoo dat men alle oogenblikken de tyding van zyn overlyden te gemoet zag.

Prins Leopold van Saxe Coburg heeft eindelyk geweigerd den Griekschen kroon aan te nemen. De reden hiervan is te vinden in het door den Graaf Capo d'Istrias aan den Prins voorgelegde omstandig berigt, wegens de te naauwe beperking der grensscheidingen van Griekenland door de bondgenooten en wegens de ontevredenheid der Grieken over de verkiezing van den Prins, om den Griekschen troon te beklimmen. Dit heeft den hertog van Wellington en den graaf van Aberdeen dermate in woede gebragt, dat de laatste by het overleggen aan het Parlement der papieren, betrekkelyk de weigering van den Prins, met bitsheid over des Prinsen gedrag aanmerkte. Dus moeten de bondgenooten al hunne in dezen gemaakte plannen overdoen en men zegt dat Prins Frederik, de tweede zoon van onzen Koning, waarschynelyk de keus zal zyn.— Men stemt in gevoelen overeen, dat de tegenwoordige hopeloze toestand van den Koning van Engeland, veel gewogen heeft in het besluit van den Prins. Zoo de Hertog van Clarence kinderloos komt te sterven (en in den loop der natuur is zyn verscheiden niet ver af) dan is de Prins, Oom van de jonge Koningin, de dochter van den Hertog van Kent, en zal gevolgelyk in een magtig standpunt geplaatst zyn. Men heeft echter een gerucht verspreid dat de Hertogin van Clarence in een' gezegenden staat is; en zoo dit waar sy, dan zoude de Prins schrikkelyk misrekenen.

Het schynt dat er eene sterke oppositie party zich opgeworpen heeft tegen de administratie van Wellington. Zeker is het dat er eene vreemdsoortige byzonderheid bestaat in zyne manieren om het ministerie te leiden. Hy houdt eene soort van monopolie in al het gezag en oefent eene soort van slaafsch gebied over zyne collegas. Het is altyd: "de Hertog zegt dit" en "de Hertog beveelt dat" of "is voornemens dat te doen." De oppositie zal bestaan uit de oude Tories, zekere van de Whighs en de onafhankelyke party.

De gansche Fransche vloot tegen Algiers is, met uitzondering van eenige weinige transportschepen, gezeild. Op den 25sten Mei des avonds vertrokken uit Toulon: elf linieschepen, 19 fregatten, 21 korvetten, 15 brikken, 2 stoomvaartuigen en 54 transportschepen; op den 26sten, uit dezelfde plaats vertrok de tweede afdeeling, bestaande in 90 transportschepen onder het konvooi van *La Comete*; en eene sterke bries uit het westen verhinderde de derde afdeeling te zeilen; op den 27sten echter te 3 ure des namiddag vertrokken een honderd zes en dertig transportschepen onder het konvooi van de *Dauphiné* en de *Cicogne*, blyvende slechts eenige vaartuigen welke schaden geleden hebben en onder het konvooi van de *Dragon* zullen vertrekken by de aankomst van de nog te Marseille liggende vaartuigen. De troepen werden op den 16den ingescheept, onder het geroep van *Vive le Roi*. Dit geschiedde met blykbare vreugde en de grootste order.

De berigten van Parys bevatteden dat de zittingen van de kamers stellig op den 3den Augustus zullen worden geopend.

De Keizer van Rusland was op den 20 Mei van St. Petersburg te Warschau aangekomen, vergezeld van den Groot Hertog Michael, doch keerde onverwyld terug wegens eene door den Sultan gedane verklaring van onvermogendheid om de 10 millioenen dukaten te kunnen opbrengen en deszelfs voornemen om in geval van bedwang in dezen, zyne toevlugt te nemen, by de mogendheden, Frankryk, Engeland en Oostenryk. Men berigtte echter uit Turkye dat de Russische troepen toebereidselen maakten om de provintien te ontruimen en dat Varna welhaast aan de Turken zoude worden overgeleverd. Jusuf Pacha was te Konstantinopel aangekomen en had vergiffenis van den Sultan erlangd.

(Uit de *Jamaiksche Courant* van den 7den Juny)

Toen Z. B. M. Pakket *Reindeer* van Carthagena vertrok, was de Bevryder Simon Bolivar te Turbaco en men verwachtte dat by den 4den Juny te scheep zoude gegaan zyn op Z. B. M. fregat *Shannon*, kapitein *Clement*, met bestemming naar Jamaika.

Z. B. M. schip *Victor*, kapitein *Keane*, had orders bekomen met allen spoed naar Carthagena te vertrekken, ten einde Generaal Bolivar op Jamaika overtebrengen; en de Shannon moest te Carthagena blyven liggen om de Britsche eigendommen aldaar te beschermen ingeval er by het vertrek van Bolivar eenig ongeval mogt plaats grypen.

UITTREKSELS UIT NEDERLANDSCHE COURANTEN.

GEND.

Terwyl de *Catholique* dagelyks met groot gedruisch opgave doet van het getal teekenaars der petitien, om herstel der grieven, en ons meldt, dat zelfs menschen op hunne sterfbedden met geestdrift de pen aangrypen, om hunnen naam te zetten onder de reeks van namen, aan het hoofd van welke die van hunnen pastoor en kapellaan blinken; geeft het *Journal de Grand*, sedert eenigen tyd, menig berigt van de listen zoo wel als bedreigingen, welke te baat genomen worden, om teekenaars te werven en hun getal groot te maken. Het is thans door stukken bewezen, dat een groot aantal teekent of laat teekenen, zonder dat hun de inhoud der petitie bekent is, en dat zy door eene valsche opgave daarvan misleid worden. Van daar, dat de geschiedenis van Eeg hem zich op meer dan eene plaats vernieuwt, namelyk, dat men, nader onderrigt wordende van de klagten, die het onderwerp der petitien uitmaken, ontkent wat men op goed vertrouwen geteekend heeft en zich haast om dit by eene tegen-petitie te kennen te geven. Te Coolscamp, Hamme en Gend is dit, volgens het *Journal de Gand*, mede het geval. De pastoors en kapellaans worden daarover wel woedend: maar dit belet niet, dat men zynen gang gaat. Te Coolscamp heeft de pastoor opzettelyk eene preek tegen het teekenen van de nadere petitie gehouden en de bevorderaars derzelve voor handlangers van den duivel uitgemaakt, die de goede gemeente lieten teekenen op een stuk, waarin de heilige katholieke godsdienst gelasterd werd. Maar het heeft hem niet mogen baten; want na de preek liet men afkondigen, dat de bedoelde petitie nog op eene daartoe bestemde plaats zou kunnen gelezen worden, en het gevolg was, dat, na het herlezen van het stuk, velen, die nog niet geteekend hadden, er mede hunnen naam onderzetteden. Het *Journal de Gand* teekent by deze berigten nog aan, dat de pastoor in zyne preek ook allerhevigst tegen het lager onderwys uitgevaren heeft. Volgens zyn weleerwaarde, zyn de gebeden van hen, die lezen noch schryven kunnen, Gode aangenamer dan die van hen, die lezen en hunnen naam teekenen kunnen.

De *Catholique* mag onder de bevorderaars van zyne zaak niet tellen den deken van Kortryk. Men vernemt, dat hy aan dengenen; die hem eene petitie bragt om dezelve mede te teekenen, geandwoord heeft: "Vriendje als ik bisschop was, zoudt gy met die toorts van tweedragt niet lang meer rondloopen; en als particulier verzoek ik u, niet meer hier te komen."

Welke geest door den *Catholique* en de zynen verspreid wordt, kan ook weder hieruit blyken, dat men den heer *P. Craninex*, een kweekeling van eene onzer universiteiten, die onderwyzer op de Latynsche school te Menin zou worden, daar zoo slecht bejegend heeft, dat hy zich genoopt heeft gevonden, deze plaats te verlaten. Volgens hetgeen onderscheidene personen hem zeiden, had men niets met het Latyn te maken, en diende zulks alleen om de leer der protestanten te verbreiden. De cathechismus had men noodig en niets anders. Van Menin begaf zich de heer *Crannicx* naar Aalst; doch hier werden op den eersten dag reeds de glazen by hem ingeslagen, en 's anderen daags van den predikstoel tegen hem gewaarschuwd. Hy heeft zich dus genoodzaakt gezien, om ook deze plaats te verlaten, en ten zynen terug te keeren. Men weet niet, dat op de godsdienstige beginselen of het gedrag van den heer *Craninex* iets nadeeligs valt aan te merken.

De redacteurs van den *Landmansvriend*, een Vlaamsch dagblad, hetwelk tegen den *Vaderlander* van den *Catholique* gerigt is, melden heden in het *Journal de Gand*, dat eenige geestelyken alles aanwenden om de verspreiding van hun dagblad te beletten. Hier, zeggen zy, verbiedt een pastoor het lezen daarvan, op straf van geen absolutie te zullen bekomen; daar wordt het door eenen kapellaan tot in het koffyhuis toe vervolgd, om het aan te houden en te verbranden; elders laat de pastoor de exemplaren ophalen by dengenen die ze moet rondbrengen; overal eindelyk wordt thans van den leerstoel tegen dit dagblad gepredikt. De redacteurs merken aan, dat dit gedrag des te onbetamelyker is, omdat dezelfde geestelyken by hunne petitien zoo zeer om de vryheid van drukpers geroepen hebben. Zy noodigen hunne lezers uit, om hun mede te deelen wat zy van de vervolgingen tegen hun dagblad vernemen; zy willen het alles openbaar maken.

Het *Journal de Gand* steekt dapper den draak met de plannen van den heer *de Potter*, betrekkelyk het oprigten eener *nationale kas*, ten behoeve van het bondgenootschap der katholyken en liberalen. Het noemt hem Koning van het bondgenootschap, en directeur-generaal van de *nationale kas*; maar waarschuwt de eventuele ontvangers, dat zy zich ligt tegen een artikel van het nog bestaande straf wetboek kunnen vergrypen.— Tot dus verre heeft men ook nog niet vernomen, dat iemand voor de *nationale kas* geofferd heeft, behalve den heer *de Potter*, die ƒ 100—heeft gegeven. Volgens zyn plan, moet hy er echter ook het eerste wat uit trekken.

BRUSSEL.

Een der studenten van de universiteit te Leuven, de heer *Roussel* wordt als schryver van een artikel in het *Journal de Louvain* (een der hevigste katholyk-liberale dagbladen) vervolgd, terwyl hem wegens zyn gedrag de universiteit ontzegd is. De *Gazette des Pays-Bas* meldt heden, dat hy dezer dagen eenige opschudding veroorzaakt heeft, door evenwel by de lessen van den heer *Warnkoenig* te komen.

Men schryft ons uit *Luik* en *Namen*, dat er wederom inschryvingen, (zoo als het heet, door het volk) worden geopend, ten einde mannen *qui ont bien mérité de la nation* te beloonen en pensioenen en medailjes te bezorgen. Wy raden de personen in questie aan, er niet te veel op te rekenen, en zich te herinneren met welk eenen ophef eene soortgelyke inschryving ten behoeve van de heeren DE POTTER en DUCPETIAUX was aangekondigd, die slechts ge turende eene zeer korten tyd zoude geopend blyven; en de natie (zoo heette het ook toen) zou *en foule* toesnellen om zich van dezen pligt te kwyten; maar en ik vraag het by deze gelegenheid aan de heeren van den *Courrier des Pays-Bas*, de natie, die daar mede bedoeld werd, is, of zeer klein geweest, of heeft er welnig voor over gehad: want men heeft nooit gehoord dat die vlieger is opgegaan. En nu moeten er duizenden byeengezameld worden! doch het zal, hier ben ik zeker van, wederom blyken, dat de natie, die zekere menschen de natie noemen, eigenlyk niet de natie is. Serenades! wanneer het weder zulks maar eenigzins toelaat, besloten met eenige bravo's, *vooral hard geschreeuwd!* nu ja, dat kost niets. Men probere eens met eene lyst van inteekening voor den baron DE STASSART in den *Haag* te laten rondgaan; misschien zullen zyne gewezene administres hem het verlies van zyn pensioen, dat hy om zyne bewezene diensten ten hunnent verdiend heeft, volgaarne vergoeden.

NAPELS.

In de acte van aanklagte tegen de ambtenaren, die van het smeden van gewaande zamenzweringen beschuldigd worden, leest men onder anderen het volgende.— Twee en dertig getuigen en beklaagden werden op de pynbank gebragt, en 3 hunner bezweken onder de martelingen. Het zoogenaamde onderzoek der gewaande zamenzwering was nog niet afgeloopen, toen *De Matheis* (de hoofdaanlegger der vervolgingen) den 15den Mei 1823 aan 's Konings commissaris te Catanzara eene groote menigte stukken zond met zeventien gevangenen, om door eene militaire commissie gevonnisd te worden. Den 17den Maart 1829 werd de vierschaar gespannen, en den 24sten dier maand deed de commissie uitspraak. Drie der beschuldigden werden ter dood en tien andere tot de galeyen veroordeeld; terwyl de vier overigen werden vrygesproken. Het vonnis werd nog den eigen dag voltrokken.

Beklag van een' Hollander over de Bisschopsmouwen(*) der Dames.

Waar toch, waar moet dat heen? Wilt goden, U erbarmen!
O Mode! mannenplaag, door wet noch band gestuit!
Smeedt gy nu 't schoon geslacht een' hoepelkrans om de armen,
Zoo wyd schier, als die 't vat van Heidelberg omsluit?

Veelvoudig is het leed, dat gy ons hebt gebrouwen;
Veelvoudig zy de haat, U daarvoor toegewyd!
Dat zy, wier magere arm zich 't eerst stak in die mouwen,
By het sloopen van dien zak, verga van schaamte en spyt!

Waarom ons, lieve maagd! den poezlen arm onttogen,
Die immer 't schoon verhoogt der fyne en teedre hand?
Waarom, natuur ten hoon uzelve wreed belogen,
Als ware uw vorm aan dien des olifants verwant?

Waarom, wanneer de man zyn gade wil omarmen,
Omvat hy, wordt zyn kus niet door balein geweerd,
Een baal van doode stof, onvatbaar voor verwarmen,
Waarin de reinste vlam al sissend zich verteert?

Waarom toch, schoon geslacht! dat ultra in bedekking,
Dat ellen stofs verzwelgt, en heel uw leest ontsiert?
Het *ultra*, waar het heersche in staats of huisbetrekking,
Wordt door geen man of vrouw van waren smaak gevierd.

Verwerpt een tooisel dan, dat ons bedroeft, O vrouwen!
Van nieuws het zedig schoon, den poezlen arm, ontbloot!
Ligt wordt, waar welvaart week, het *plus* dier *ultra*-mouwen
Een *minus* in de kas van menig echtgenoot!

'k Ben geen petitievriend; maar, leent my gunstige ooren!
'k Heb, per request, de grief voor uwen troon gebragt....
Wat zie ik?... Ja!—gy kwaamt reeds half myn bee te voren;
Slechts de opperarm alleen draagt nog de vreemde dragt.

J. W. YNTEMA.

(*) *Manches à l'Evêque.*

VENEZUELA.

Much are the sufferings of the South American States from the military power; and the revolutions which consume them are attributed to themselves, whilst their genius and character are opposed to the same. We propose giving an incontestable proof, that if our neighbouring continent has not enjoyed that peace and felicity which a soil, previleged by nature to yield every kind of production and precious fruits, proportionates to its inhabitants, it is consisted in the military power. We derive this proof from the protocol opened on the 16th and closed on the 21st of April last, for the negotiations entered between the commissioners of the government of Venezuela and those of the Congress of Bogota.

Venezuela only counts in the course of 20 years two popular insurrection. The first in 1810 for her independence and the other in 1829 for the recovery of her liberty, which is the present contest. The latter is on account of having gained their independence to remain slaves to the military chiefs, who appropriate every thing under pretext of having fought the battles; and from this principle arise the frequent revolutions suggested by ambition, so far as to compel the republic to admit a president for live and without responsibility or a monarch, which was most desired by the ambitious.

This was the critical period in which Venezuela raised her voice against what she thought had deprived her of her liberty; and as the sentiments were uniform, the insurrection and transformation were done in peace. At the expiration of six months after this event, some military chiefs of three cantons, intended to make a reaction, in which the people took no part; and General Jose Antonio Paez, Chief of Venezuela, charged provisionally with the executive power, used the following words in his proclamation of the 23d June. "The three cantons whose tranquility is disturbed have been oppressed by their military chiefs." General Paez is himself a military and his words are exempt from suspicion and weigh much in the subject we now treat. This is an evidence in favor of the pacific and quite disposition of the people of Venezuela. The reaction was quelled in its birth, and if other disturbances take place, we may say, without fear of being contradicted by any future events that it is the attempts of the military again.

When the abovementioned commissioners assembled in Cucuta, and after long conferences, the protocol was concluded, and Gen. in Chief Antonio Jose Sucre, President of the Congress of Bogota, and formerly President of the Republic of Bolivia, addressed the assembly in the following manner:— "The public sufferings emanate from the *despotism of a military aristocracy*, which *oppress the people* in every part of the country by an absolute neglect of their guarantees and rights; this abuse has become so formidable, that not even the absolute power of a Dictator, was able to withstand it. With a view to facilitate the total establishment of the guarantees and the rights of the people I will make a proposition, and should you (the commissioners of Venezuela) approve of it, you might bind yourselves to maintain it, as I would in that case maintain it in the Congress of Colombia, where you may reckon upon liberality of principles which animate its members."

PROPOSITION.

"Seeing that some military chiefs have made themselves formidable, abusing their power and their influence, have trampled on the laws and accused others on suspicion, of having intended to reform the government, it is probibited, "that during a period not less than four years, no general in chief or any general who have obtained any high offices in the republic from 1820 to 1830, be president or vice president of Colombia, nor president or vice president of the states if the confederation of the three grand districts be established; the high offices being understood, to be that of the president, vice president, ministers of state and supreme chiefs."

The commissioners refused to compromise themselves; and here our readers are fully evinced, knowing in the most authentic manner and from the clearest source, that all the evils, revolutions and outrages that have befallen Colombia are originated from the military chiefs; and as neighbours of a nation whose felicity is our sincere wish, we congratulate her that her virtues have succeeded in drawing from the mouth of those, belonging to the oppressing and turbulent class, a confession which does honor to her and shows the world the real cause of her disasters.

By a letter from Maracaybo of the 6th instant, we learn that some passengers who arrived at Cucuta, reported that General Montilla, military chief of Carthagena had issued a proclamation, disowning the provisional government of Bogota and every authority, untill the Convention of Grenada be assembled; that Bolivar was at Turbaco, a new city, situated about three leagues from Carthagena, and was far from thinking to leave the country. In consequence of this news, they fear an invasion in Maracaybo by way of Guajira, similar to that seven years ago by the Spanish general Morales; but we think this fear is unfounded, because there are no forces, which can enter Maracaybo by that way, unless the passage of Socui is absolutely abandoned, as in 1823; and the brave General Gomez, who has the command of the department, and who has acquired great experiences by the persecution he suffered, will not be surprised, for he has taken more than sufficient measures.

FROM JAMAICA PAPERS.

NEW SOVEREIGN OF GREECE.

PARIS, April 23.

The Augsburg Gazette publishes, in French, the two following documents, which it has received from London, and which are the sequel to that which we have already communicated to our readers:—

Protocol of the Conference held at the Foreign Office, Feb. 4, 1830. Present, the Plenipotentiaries of France, Great-Britain, and Russia:—

After continuing the deliberations on the execution of the deputations contained in the protocol No. I. of this day, the Plenipotentiaries proceeded to discuss the choice of the Sovereign to be given to Greece.

The Plenipotentiaries of the three Courts, consider, that among the persons who are more particularly to be recommended to the choice of the alliance, by their personal qualities and their situation in society, is Prince Leopold of Saxe Coburg. He offers to Greece, and to all Europe, every possible guarantee; and, according to the information which had been collected up to this d y, there was reason to think that Greece would receive him with gratitude.

Prince Leopold is not a member of the reigning Royal Family of England; he is not capable of being called to succeed to the throne, consequently the Prince of Coburgh is not comprehended in the case of exclusion, provided for by the protocol of 22d March. As the husband of the Princess, daughter of the King, he was assimilated by act of Parliament to the Royal Family, with respect to the honour to be enjoyed by him; but it is proved by the explanations given by the Government of his Britannic Majesty, that Prince Leopold is not a Peer of the kingdom, that he has never sat in Parliament, and that since the catastrophe which dissolved the ties which bound him to England he has not exercised there any public functions.

In his peculiar situation, as fixed by the marriage contract—a contract by its nature inviolable and confirmed by an Act of Parliament—Prince Leopold is wholly independent whatever turn events may take.

The Plenipotentiaries of France, of Great Britain, and of Russia, thus declares that they united the votes of their Courts in favour of Prince Leopold of Saxe Cobourg, and they have agreed to draw up a joint note for the purpose of offering to him in the terms and on the conditions inserted in the protocols Nos. 1, 2, and 3, and of this date, the government of the new Greek State with the title of Sovereign Prince of Greece, which shall be transferred by inheritance to his descendants.

The protocols of this day shall be communicated to Prince Leopold of Saxe Cobourg, and that Prince shall be requested to give his assent to them.

No. III.

PROTOCOL OF THE CONFERENCE HELD AT THE FOREIGN OFFICE, 4TH FEBRUARY, 1830.

Present, the Plenipotentiaries of France, Great Britain, and Russia.

Prince Leopold, of Saxe Cobourg having been called by the united suffrage of the three Courts, to the sovereignty of Greece, the French Plenipotiary called the attention of the Conference to the peculiar situation in which his Government is placed relatively to part of the Greek population.

He represented that for several centuries France has had the privilege of exercising a special patronage in favour of the Catholics, subject to the Sultan, which his Most Christian Majesty thinks he ought now to give up to the future Sovereign of Greece, as far as concerns the provinces which are to compose the new State. But on resigning this prerogative, his Most Christian Majesty owes it to himself, and to a population which has been so long under the protection of his ancestors, to require that the Catholics of the Continent, and of the Islands, shall find in the organization which is to be given to Greece, securities fit to replace the influence which France has hitherto exercised in their favour.

The Plenipotentiaries of Great-Britain and Russia, appreciated the justice of this demand, and it has been agreed upon, that the Catholic Church shall enjoy in the new State the free and public exercise of its religious worship; that its properties shall be guaranteed; that the Bishops shall be maintained in the integrity of the functions, rights, and privileges, which they enjoyed under the patronage of the Kings of France; and lastly, that on the same principle, the property belonging to the ancient French missions, or French establishments, shall be acknowledged and respected. The Plenipotentiaries of the three Allied Courts, desiring, however, to give to Greece a new proof of the kind solicitude towards it, and to preserve that country from the evils which the rivalry of the several religious confessions, professed there, might exist, have agreed that all the subjects of the new State, whatever their form of worship may be, shall be admissible to all public employments, functions, and honours, and treated on a footing of perfect equality, without regard to difference of faith, in all their religious, civil, and political relations.—*Morning Herald, May 3.*

THE VIRTUES OF COFFEE.

(*From Dr. Thornton's Botanical Lectures.*)

Now that I am speaking of berries, it may be useful to say a few words respecting coffee. I would recommend every person to drink coffee at breakfast, for those persons who constantly use coffee can never be subject to putrid fevers; and in the East of Europe its cultivation became first an object of particular attention from the discovery of its being the only certain remedy then known for the cure of the plague. Mocca coffee, which originally grew in Arabia Felix, is unquestionably the finest, and possessed of the greatest perfume; but our own British plantation coffee, if obtained wholesome and pure, fresh roasted, and ground immediately before using, makes a most delicious beverage, and I must say what I use myself, which I procure from Nichol and Co.'s Fenchurch-street, possesses more of the real pungency and aromatic flavour of this valuable exotic in perfection, than I from experimental trial have got elsewhere.—Coffee has a great tendency to the cure and prevention of scorbutic humours, and have known the paroxysms of asthmattic complaints considerable abated by drinking three or four dishes of coffee. A cup of coffee strengthens and exhilarates our mental faculties; and nothing can be more refreshing either to the studious or the laborious than a dish of good coffee: this fact we have had practically and powerfully illustrated by Napoleon Bonaparte, whose buoyancy of mind and energies, intellectual and physical, were never surpassed by any man; he abstained from the use of wines and spirituous liquors, but drank coffee at all hours of the day for the revival of his spirits and strengthening of his body.

SAINT WILBERFORCE'S LAST EFFORT.

We observe, by the London papers, that a General Meeting of the Society for the Abolition of Slavery, throughout the British Dominions, was to be held at the Freemasons' Tavern on the 15th ult.; and that that arch-hypocrite, William Wilberforce, was to take the Chair.—We hope, for the last time, before he is called from life to eternity, to answer for his manifold sins and transgressions.—Like a true hypocrite, before he became a *Saint*, as well as the enemy of Slavery, he took especial care, like his friend Buxton, to sell the "blood, bones, and sinews" of his slaves, before he attempted to interfere with that species of property!—We shall narrowly watch the dying efforts of this modern saintly gladiator, who has no bowels of compassion for his own starving countrymen, but exports all his *humanity* where it is not required, in order to render discontented and unhappy our well-fed and contented peasantry. We will ask this sanctified despoiler, who ever heard of a *slave* dying from the effects of starvation; while hundreds of Englishmen are perishing from want of food, in the immediate neighbourhood of old Wilberforce's domain, unheeded and unregarded? This hoary-headed hypocrite, who abhors the thoughts of a West-Indian Sunday-Market for the negroes, complacently looks on while his own son distributes his adulterated milk through the streets of London, on that sacred day; but, Saint *Willy* no doubt imagines, that what may be tolerated and considered a virtue among the canting crew to which he belongs, will, in the West-Indians, be foul profanation.